

jeg sige, at den er jo skildret rigtigt af de forskellige Talere. Den omfatter ikke blot — dette maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem fra Bjerre — de 4 Kr. 80 Øre til Sukkerroedyrkerne, men ogsaa en Tantieme til dem og en Provision til Fabrikkerne. Denne Provision havde jeg, som jeg nævnedes ved Fremsættelsen af Lovforslaget, ment at kunne holde lavere end i næstsidste Aar, men de forøgede Krav fra Sukkerroedyrkerne gør det sikkert nødvendigt at gaa til en Provision svarende til den, som Sukkerfabrikkerne fik i det første Sukkerordningsaar. Derimod vil der altsaa ikke nu blive forhandlet om nogen Andel til Sukkerfabrikkerne i Overskuddet af Eksporten — deri har det ærede Medlem fra Bjerre Ret.

Da Produktionens Størrelse er nævnt af det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) som 140 Millioner kg som Maksimum, maa jeg maaske tilføje, at dette Tal fremkommer ved, at man til indeværende Aars Produktion lægger 10 pCt. Man mener nemlig, at September i Fjor var saa ugunstig, at en god September sikkert vil bringe 10 pCt.s Forøgelse af Udbyttet. Under Forhandlingerne med Roedyrkerne har jeg imidlertid faaet det Indtryk, at disse dog ikke regner med en større Produktion end 135 Millioner kg. Det vil nu vise sig, hvad der bliver det rigtige.

Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) kritiserede Roedyrkernes Krav. Under Forhandlingerne med Roedyrkerne har jeg fremhævet, hvad ogsaa er blevet bekræftet i Dag, at jeg antog, man fra det øvrige Landbrugs Side vilde mene, at 4 Kr. 80 Øre pr. Dobbeltcentner var en god Betaling, og at det ikke var nødvendigt at betale mere. Roedyrkerne har deroverfor svaret, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (P. Pedersen) nu var inde paa, at andre Landbrugere ikke tog tilstrækkeligt Hensyn til de specielle Forhold ved Sukkerroedyrkingen. De har ogsaa paastaet, at forskellige andre Landbrugsproduktioner var meget mere lønnende end Sukkerroedyrkingen. De har saaledes henvist til Kartoffeldyrkingen i Fjor. Deroverfor gjorde jeg opmærksom paa, at den særlige Præmie for Kartoffeldyrkingen var en Undtagelse. Jeg tror imidlertid, at alle andre vilde

have bøjet sig, saaledes som jeg har gjort efter langvarige Forhandlinger, for Nødvendigheden af at imødekomme Roedyrkernes Ønske om at faa lige saa meget som i Fjor. Thi jeg beder ærede Medlemmer bemærke, at det ikke er en Forhøjelse af den sidste Pris, det er kun en Bevarelse af den, om hvilken Roedyrkerne i Aar har erklæret, at kun dette vilde være i Stand til at sikre os det store Areal.

Maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen her i Landet af Sukker udover den rationerede Mængde sige, at jeg i saa Henseende kan slutte mig til de Betragtninger, det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har anført, ikke just fordi jeg mener, at der, naar man sikrer et lige Kvantum og et tilstrækkeligt Kvantum til en bestemt Pris, vil være noget socialt betænkeligt ved at tillade Salg til Overpris her i Landet. Det ærede Medlem talte om Muligheden for en Eksport til Persien, og det er muligt, at den kommer i Stand; man kunde maaske sige, at man kunde unde vore egne Persere Adgang til at købe til den samme Pris. Naar jeg er enig med det ærede Medlem, skyldes det to andre Grunde, hvoraf det ærede Medlem fremførte den ene. Jeg er enig med ham, for det første, fordi et saadant Salg til meget højere Pris vil volde store tekniske Vanskeligheder og bringe Rationeringen i Vanskeligheder, dernæst ud fra den meget rigtige nationaløkonomiske Betragtning, det ærede Medlem anførte, at Hensynet til Landets Økonomi utvivlsomt nødvendiggør, at vi ikke bruger alt herhjemme, men at vi sælger til Udlandet. Kun derigennem vil vi kunne opretholde Betalingsevnen for vort Indkøb i Udlandet. Et Land som England har i disse Aar ført en overordentlig konsekvent Besparelspolitik paa dette Omraade, har tvunget sit indenlandske Forbrug ned paa mange Punkter for at tilvejebringe en indre Spar-sommelighed, som gjorde det muligt at faa Betalingsevne overfor de store Krav udefra. Netop paa et Omraade som dette tror jeg derfor ikke, vi skal tillade Luksus; vi skal anvende det her i Landet, som er nødvendigt — og det er rigeligt, hvad vi byder —, Resten skal vi anvende til dermed at styrke Landets nationaløkonomiske Stilling.